

TÁNC, LÉPÉSEK

(1)

Mesék szőnyegére fekszem, és
ahogy magával röpít, föl-
térdelek, érzem, hogy valaki
imádkozik bennem, enyém a
hangja, és csodás, ahogy eljutunk a
rémülettől a révületig. Aki
mindkettőnk fölött van,
ahhoz.

(2)

Álmos forgószelet hoz a méhraj,
ahogy lassan, duruzsolva
végighömpölyög a kerteken.
Elefántfülekkel legyezgeti magát a nyár.
A tenger smaragdmező, kis
tajtékokat izzadva futkosnak
hullámai, fönt meg az égbolt
sebésze megállás nélkül
dolgozik, hogy összevarrja
a kék bőrön ejtett kondenzcsíkokat.
A föld gyógyíthatatlan beteg,
utoljára még kitárja szívét, hogy
megmutassa: ott mélyen belül igenis,
gyémánttá kristályosult az
antracit.

(3)

Magamhoz hajlítom mogoró-
barna tekinteted, kenyérre kenem
és fölfalom mogoróvaj mosolyod.

Zöld selyemkendődet száraz
ágakra hajítom, legyen életük
újra, pogány szentéllýé
dúlom a katedrálist, földbe
süllyesztem a cifrapalotát,
vérszomjas virágok elé vetem
a kesztyűd, s mielőtt rávetnék
magukat, eltaposom
őket.

(4)

Egy kupa izzó lávával kínállak meg,
töltök magamnak is, és amíg
megisszuk, hagyom, hogy lefessenek
a nagyok, egyszerre mind, nézd,
hogyan sűrög egyetlen vászon előtt,
Renoir, Monet és Manet, Dali,
Van Gogh, Chagall, Frida és
Magritte.

(5)

Várlak éjjel a napóra alatt,
vállamon csillagos palást lesz,
megismered, az a tintakék,
eleven bársony, de akit takar,
halott.